

Lectura de poemas y discusión sobre la nueva poesía búlgara y española

Juan Antonio Bernier (España), poeta, profesor lector de español en la Universidad San Clemente de Ojrid (Sofía)

Carlos Pardo (España), poeta, traductor y editor

Vicente Cervera Salinas (España), poeta, catedrático de literatura, Universidad de Murcia

ХУАН АНТОНИО БЕРНИЕР

Хуан Антонио Берниер е роден в Кордоба през 1976 г. Като поет е автор на *Брегът на сънищата* (Кордоба: Ел Атомо, 1998), сборника *Светлини сред гората* (Гранада: Куадернос дел Вихия, 2000) и *Така постъпва птицата* (Валенсия: Пре-Текстос, 2004). За последната книга получава наградата „Критическо око“ за поезия на испанското Национално радио през 2005 г. Включен е от Луис Антонио де Вилена в антологията на испанската поезия *Логиката на Орфей* (Мадрид: Висор, 2003); от Хесус Мунарис в *Двадесет и пет млади испански поети* (Мадрид: Иперсион, 2004) и от Хавиер Лостале в *Настоящи времена, кордовски поети към XXI век* (Севиля: Фондация Хосе Мануел Лара, Вандалия, 2003). Участвал е в превода на стихосбирката на Елейн Файнщайн *Градска музика* (Мадрид: Иперсион, 2003) и на антологията *Сияйна тишина. Осем български поети* (Лусена: Хуан де Майрена, и де либрос, 2010). Бил е съдиректор на поетическото списание на Аулата за култура на Филологическия факултет в Кордоба *Сарисма*, и на списанието за поезия на Окръжната управа на Кордоба *Истмо*. Съдиректор е на поетическия фестивал *Космопоетика* в Кордоба.

Завършил е испанска филология в Университета на Кордоба, преподава испански език и литература в средното образование, две години е работил в Бургас. Понастоящем е лектор в СУ „Свети Климент Охридски“.

Из *Така постъпва птицата* (2004)

JUAN ANTONIO BERNIER

Juan Antonio Bernier (Córdoba, 1976). Como poeta es autor de *La costa de los sueños* (Córdoba: El Átomo, 1998), la plaquette *Luces dentro del bosque* (Granada: Cuadernos del Vigía, 2000) y *Así procede el pájaro* (Valencia: Pre-Textos, 2004). Por su último libro, *Así procede el pájaro*, ha recibido el premio Ojo Crítico de poesía de la Radio Nacional de España en 2005. Ha sido incluido por Luis Antonio de Villena en la antología de poesía española *La lógica de Orfeo* (Madrid, Visor, 2003); por Jesús Munárriz en *Veinticinco poetas españoles jóvenes* (Madrid: Hiperión, 2004); y por Javier Lostalé en *Edad presente, poetas cordobeses para el siglo XXI* (Sevilla: Fundación José Manuel Lara, Vandalia, 2003). Ha participado en la traducción colectiva del poemario de Elaine Feinstein *Música urbana* (Madrid: Hiperión, 2003) y de la antología *Silencio radiante. Ocho poetas búlgaros* (Lucena: Juan de Mairena, y de libros, 2010). Ha sido codirector de la revista de poesía del Aula de Cultura de la Facultad de Filosofía y Letras de Córdoba *Zarisma*, y de la revista de poesía de la Diputación de Córdoba *Istmo*. Es codirector del festival poético *Cosmopoética* de Córdoba.

Licenciado en Filología Hispánica por la Universidad de Córdoba, ha sido profesor en Burgás y actualmente trabaja como lector en la Universidad de San Clemente de Ojrid, Sofía.

De *Así procede el pájaro* (2004)

НЕБЕТО НА МЯСТОТО СИ

1.

Небето, по-дълбоко,
ако го набраздява птица,
примигва за момент,
ако го наблюдавам настойчив.

2.

Гледам, с притворени очи.
Куполът на небето
се затваря над себе си
като месоядно цвете.

3.

Със затворени очи,
това небе е средата
на последните небеса

ПЛАДНЕ

В покоя си ни съди
слънцето на площада.

Без да отседне, светлината му
потъва в равновесие
и потопява всичко.

Погледът ни се втренчва
в една-едничка линия:
чертаната от птица.

EL CIELO EN SU LUGAR

1.

El cielo, más profundo
si lo surca algún pájaro,
parpadea un instante
si lo observo obstinado.

2.

Miro, con ojos entreabiertos.
La cúpula del cielo
se cierra sobre sí
como una flor carnívora.

3.

Con los ojos cerrados,
este cielo es la media
de los últimos cielos.

MEDIODÍA

En su quietud nos juzga
el sol de la explanada.

Su luz que, sin posarse,
se inunda de equilibrio
inundándolo todo.

Nuestro mirar insiste
en una sola línea:
la que un pájaro traza.

ПО ВРЕМЕ НА ненужната разходка

въздухът разхвърля леко
пожълтелите листа
на безименни дървета
по шосето,
което отпочива влажно
като опашка на котка.

Ако в този празен час
мисълта заемеше
най-простата си форма,
щеше да приеме форма на небе,
покрив, тъкани, револвер,
не преди това да вземе
формата на някое лице,
което чувстваме далечно.

СТАНС

Клон, цъфтящ сред полумрака,
бял,
на умислената ми енергия.

Сърцето ми
към непосилното
залита.

Стреми се към нов ден,

така различен от всички,
от този креслив ден,
който не съм измолвал.

A LA HORA DEL inútil paseo

el aire va arrojando
las hojas amarillas
de árboles sin nombre
sobre la carretera
que húmeda descansa
como cola de gato.

Si en esta hora desierta
tomase el pensamiento
su forma más sencilla,
adoptaría forma de cielo,
de tejado, de lana, de revólver,
no sin antes tomar
la forma de algún rostro
que sentimos lejano.

STANZA

Ramo que florece en la penumbra,
blanco
de mi energía pensativa.

Mi corazón
en lo grave
titubea.

Aspira a un nuevo día

tan distinto de todos,
de este día estridente
que no he solicitado.

Клон, влизащ в новата светлина,
почти жизнерадостна,
в спарения въздух.

СТАРЕЦ В ГЪСТАЛАКА

Старец прекосява гъсталака,
крачи посред клоните на тишината
под намръщено небе, което слиза
с бавното заоблачаване над вечерта.

Като гъста мрежа от листаци,
пръснати на сянка из гората,
нейното сърце е, и обезлистено,
милва го гальовно светлината.

С малкото си стадо дни и изражението
на несрещналия нищо по пътеката,
старец прекосява гъсталака,
дава му, като го гледа, смисъл.

NITIVACIÓN*

C Хосе Карлос Хименес

Седнал на алеята
с *Дуински елегии***
в края на деня,

Ramo que se adentra en la luz nueva,
casi jovial,
en el aire cerrado.

ANCIANO EN LA ESPESURA

Un anciano atraviesa la espesura,
camina entre las ramas del silencio
bajo un cielo crispado que descende
con su lento nublar sobre la tarde.

Como una red tupida de hojarasca
esparcida a la sombra de este bosque,
así es su corazón ya deshojado
que acaricia la luz con mansedumbre.

Con su hatillo de días y el semblante
de quien no ha visto nada en el sendero,
un anciano atraviesa la espesura,
le da, con su mirar, significado.

NITIVACIÓN*

Con José Carlos Jiménez

Sentado en el paseo
con *Elegías de Duino***
al final de la jornada,

с шепа монети в джоба,
една скромна сума.
Отбелязваш, че има посоки,
че утринта е просторна.

Възхищаваш се на виолетовото.
Колко нереално, виолетовото.

FLECTE RAMOS***

Поток на кръвта ми,
озарено тяло,
мътно русло, изброждащо
низината на битието.

Нишка се изтънява.
Прилича на корен,
преуморен.

Поток, който въздига
до извора си,
*fonte.*****

Температура, светлина.

Магическо разцъфване
на слънце, което се рони,
лъкатушно слънце.

llevar unas monedas,
una suma sencilla.
Notar que hay direcciones,
que la mañana es ancha.

Admirar el violeta.
Qué irreal, el violeta.

FLECTE RAMOS***

Corriente de mi sangre,
cuerpo iluminado,
cauce tibio que recorre
la hondonada del ser.

Un hilo se adelgaza.
Parece una raíz,
desmadejado.

Venero que remonta
hasta su fuente,
*fonte.*****

Temperatura, luz.

Floración numinosa
de un sol que se desgrana,
un sol izquierdo.

РАЗХОДКА В БУЕНОС АЙРЕС

1.

Странна неделя в съзвучие.
Прелитат мътни облаци.
Пътят е по-широк от пейзажа.

2.

Полъх има, който пее,
дава тласък на велосипеди,
старците разрошва.

Детски ветреца е.

3.

Небето се навъсва:
необятното
се концентрира.

БЛАНКО ОТЕРО*****

1.

Безвкусно пространство
от необятна белота,

извън тебе:
големият снеговалеж.

PASEO DE BUENOS AIRES

1.

Raro domingo con acorde.
Vuelan nubes opacas.
El camino es más ancho que el paisaje.

2.

Hay un aire que canta,
impulsa bicicletas,
despeina a los ancianos.

Es un aire de niño.

3.

El cielo frunce el ceño:
lo inmenso
se concentra.

BLANCO OTERO*****

1.

Espacio desabrido
de blancura infinita,

fuera de ti:
la gran nevada.

2.

И, въпреки всичко,
това си ти (лоно:
склон):
моят постигнат хълм.

3.

Лошо време: скут.

* Неологизъм, тема на поети приятели.
– Б. пр.

** Стихосбирка от Райнер Мария Рилке.

*** Превий стъбла (лат.), християнски
химн. – Б. пр.

**** Старинна форма на 'fuente' (извор,
исп.) – Б. пр.

***** Фамилни имена на майката на поета.
Буквално „бял хълм“ (исп.) – Б. пр.

Превод от испански: Рада Панчовска

2.

Y, sin embargo,
eso eres tú (útero:
otero):
mi otero conseguido.

3.

Intemperie: regazo.

* Neologismo, un tema de poetas amigos.
– N. del tr.

** Poemario de Rainer Maria Rilke. – N. del tr.

*** ¡Dobla tallos! (lat.), himno cristiano.
– N. del tr.

**** Forma antigua de 'fuente'.
– N. del tr.

***** Apellidos de la madre del poeta.
– N. del tr.

Traducción al búlgaro: Rada Panchovska

КАРЛОС ПАРДО

Карлос Пардо е роден в Мадрид през 1975 г. Следва филология, става книжар, сега работи в издателство „Антонио Мачадо Либрос“.

Публикувал е стихосбирките *Парникът* (Мадрид: Иперсион, 1995), *Безсъница без пейзаж* (Валенсия: Пре-Текстос, 2002) и *Опропастен* (Мадрид: Висор, 2007). Написал е епилог към стихосбирката *Трактат за урбанизма* от Анхел Гонсалес (Мадрид: Бартлеби, 2006, 2008) и е подготвил за издаване книгата *Нужно е да си спял. Поетики на обвързането към XXI век* (Мадрид: Висор, 2003), заедно с Хосе Мануел Марискал. Участва в превода на антологията на нова поезия от САЩ *Американското семейство* (Лусена: Хуан де Майрена, и де либрос, 2010). Ръководи анонимно списание и е съдиректор на фестивала *Космопоетика* в Кордоба.

Из *Безсъница без пейзаж* (2002)

ПРОГРЕСИВНА ПОЗИЦИЯ

Тръпна синева на събуждане
на ден без брегове.

От съня донасяш пясък в дробовете,
вечен плувец сред успокоителните.

Още новите очи
в острови за осветяване.

За болката е винаги първият ден.

CARLOS PARDO

Carlos Pardo nació en Madrid el 26 de octubre de 1975. Comenzó a estudiar Letras, luego fue librero y ahora trabaja en la editorial “Antonio Machado Libros”.

Publicó *El invernadero* (Hiperión, 1995), *Desvelo sin paisaje* (Pre-Textos, 2002) y *Echado a perder* (Visor, 2007). También ha epilogado *Tratado de urbanismo*, de Ángel González (Bartleby, 2006, 2008) y preparado la edición de *Hace falta estar ciego. Poéticas del compromiso para el siglo XXI* (Visor, 2003) junto a José Manuel Mariscal. Participa en la traducción de una antología de la nueva poesía de los EE.UU., *La familia americana* (Lucena: Juan de Mairena, y de libros, 2010) . Dirige una revista anónima y codirige el festival de poesía *Cosmopoética* de Córdoba.

De *Desvelo sin paisaje* (2002)

PROGRESISMO

Áspero azul al despertar
un día sin orillas.

Del sueño traes arena en los pulmones,
eterno nadador de los calmantes.

Aún los ojos nuevos
en islas que estrenar.

Para el dolor es siempre el primer día.

Из *Опропастен* (2007)

НОМАДИТЕ АЛАНИ емигрираха.

Астрологът съшиваше небето.

В равнините и в планинските вериги,
в горите от митологични отпадъци,
липите разпръскваха своята правоверност,
бичуваха на зората оскърбленията
на мирни кралства,
изливаха олово в разорани поля.

За тебе и за мене
под чергилото на розово небе
за нас се грижи XXI век:
консули на ариегарда,
надменни такси на митническа любов.
Душата в своя философски
пейзаж; допирът е,
който ни дава правотата.

Обичам те по начина на старите
майстори художници от *треченто*,
човечна и геометрична,
черни очи, бяла кожа,
червена жилетка
и военно зелена фланелка.

Вече би трябвало времето да е там.

Керемидите са в сивото на Комодския
варан.

De *Echado a perder* (2007)

LOS ALANOS emigraban.

El astrólogo cosía el cielo.

En las llanuras y en las cordilleras,
en los bosques de escombros mitológicos
los tilos esparcían su ortodoxia,
golpeaban al alba los baldones
de pacíficos reinos,
vertían plomo en campos roturados.

A ti y a mí
bajo el caparazón de un cielo rosa
nos cuida el siglo XXI:
cónsules de la retaguardia,
altivos aranceles del amor aduanero.
El alma en su paisaje
filosofa; es el tacto
quien nos da la razón.

Te quiero al modo de los viejos
pintores del *trecento*,
humana y geométrica,
ojos negros, piel blanca,
rebeca roja
y camiseta verde militar.

Ya debería el tiempo andar por ahí.

Las tejas son del gris del dragón de
Komodo.

Часовете на следобеда,
наши съвременници.
НИКОЙ НЕ ПИТА кой освен нас,
статисти на буржоазната
планета, коментатори
на рециклирането, хора въшки,
мерим параболата на близката елипса,
ако искат да ни хвърлят във водостока
на времето
между *пред* и *след*,
защото, ако всеки миг е непоправи-
мо загуба,
всеки субект е консерватор.

За да започне някой казва ние,
но кой сред шумове
без местно име,
от излишък на досада,
още болен от абулия в периферни
блогове,
да назове номадство това

бродене от работата към видеоклуба,
да се правиш на наивен при
възмездяването
на скърцането на клоните,
на сбогома на мъзгата към празния лист,
към нечистата страница

и досажда да си толкова глупав в
сулфатизирани времена.

Las horas de la tarde nuestras
contemporáneas.
NADIE PREGUNTA quién pero nosotros,
comparsas del planeta
burgués, comentaristas
del reciclaje, hombres piojo,
medimos la parábola de la próxima elipse
por si acaso quisieran lanzarnos al desagüe
del tiempo
entre los *pre* y los *pos*,
porque si todo instante es irredimible-
mente gasto,
todo sujeto es un conservador.

Para empezar alguien dice nosotros
pero quién entre ruidos
sin un nombre vernáculo
por exceso de lata,
aun enfermo de abulia en blogs de
periferia,
llamara nomadismo a este

deambular del trabajo al videoclub,
hacerse el muerto en la contrapartida
del crujir de las ramas,
del adiós de la savia a la página en
blanco,
a la página impura

y aburre ser tan tonto en tiempos
sulfatados.

* * *

Испанският портрет

Те са периферия,
не идват от много далече.
Начело на групата
е една жена, със землиста
брадичка
от изгаряне –
анцуг,
кожена куртка –
с бръчка месо,
омотана на ухото.
Очакват отварянето
на музея.
Идват да се разпознаят.

Тези, които са като мене
или са аз подпомагат
всеки един
товара на най-ближния.
Сломяваме се заедно.
Празнуваме
отложеното възжеление,
и ако нашият портрет сумира неизменно
нула,
и дъждът на роден фон ни покосява,
не искаме да го изпълним.

В потеклото
една смешна маса.

* * *

El retrato español

Son periferia,
no vienen de muy lejos.
Abre el grupo
una mujer, terrosa
la barbilla
por una quemadura –
chándal,
cazadora de cuero–
con un surco de carne
enroscado a la oreja.
Esperan la apertura
del museo.
Vienen a reconocerse.

Los que son como yo
o son yo sobrellevan
cada uno
la carga del más próximo.
Nos deprimimos juntos.
Celebramos
el anhelo aplazado,
y si nuestro retrato suma invariablemente
cero
y la lluvia de fondo natal nos anonada,
no querremos cumplirlo.

En el origen
una mesa ridícula.

Жълти стени

с изрезки от преса.

На епископския ритъм на конете
по алеята, ненужен човек смесва
любов и идеология.

Ние нямаме

домашно огнище.

Правим опашка

пред апостола художник.

– Друг с изкушенията.

– Същият е.

Paredes amarillas

con recortes de prensa.

Al ritmo episcopal de los equinos
del paseo, un hombre inútil mezcla
amor e ideología.

Nosotros no

tenemos hogar.

Hacemos cola

bajo el apóstol pintor.

–Otro con tentaciones.

–Es el mismo.

БОКЛУК

Морето е свойско в смисъла

на супа от гени

и пред морето има бунице

и стадо овце

души жалки остатъци от храна.

Внезапно се съмняваш в повтарящата се

съблазън на сметищата,

на течните и органичните

останки на гробището.

С какво невидимо и трайно очарование

загниват въздуха на живите или вдишват

собствения си спарен въздух.

Наслаждаме ли се, покварявайки

красотата, като в университетите, или друга

нова красота в боклука известява

BASURA

El mar es familiar en el sentido

de una sopa de genes,

y delante del mar hay un estercolero

y un rebaño de ovejas

husmea pobres restos de comida.

De pronto dudas de la seducción

repetitiva de las escombreras,

de los residuos líquidos

y orgánicos del cementerio.

Con qué invisible y duradero encanto

pudren el aire de los vivos

o respiran su propio aire espesado.

¿Gozamos pervirtiendo la belleza,

como en las universidades, u otra

belleza nueva en la basura anuncia

хоризонт без зарастване?
Повече метафизика или украшение?

Боклукът не иска да бъде човешки.
Липсва му една край
на сравнението. Той е което е.
Черупки, мисли,
привички... Дори костите
не понасят, бедни Йорик,
да се смесят с тебе.

Слизаш на брега,
където има деца и целебна пяна.
Забавяш се и правиш няколко снимки
на два правоъгълника от креда
под варосаното небе: двама влюбени.
Или съпруг и съпруга.

Като други животни живееш
сред зрелостта на вкаменелостите
с гръб към скалата, към асептиката на
младото йодирано море. Обичаш
спускането. Макар
да не е точно обичане.

Боклукът се чувства добре с тебе.
Направи го метафора.
Или си остави тук, сред пластмаса, очите,
за да ги ползва друг.

(непубликувано)

Превод от испански: Рада Панчовска

un horizonte sin cicatrizar?
¿Más metafísica o adorno?

La basura no quiere ser humana.
Le falta un término
a la comparación. Es lo que era.
Cáscaras, pensamientos,
costumbres... Ni los huesos
soportan, pobre Yorick,
confundirse contigo.

Desciendes a la orilla
donde hay niños y espuma saludable.
Te demoras y sacas unas fotos
de dos rectángulos de tiza
bajo el cielo encalado: dos amantes.
O marido y mujer.

Como otros animales vives
entre la madurez de los detritos
de espaldas a la roca, a la asepsia del mar
yodado y joven. Amas
el descenso. Aunque
quizá no sea amor.

La basura se siente bien contigo.
Hazla metáfora.
O deja aquí, entre plástico, los ojos
para que otro los use.

(inedito)

Traducción al búlgaro: Rada Panchovska

Висенте Сервера Салинас е роден в Албасете, град в Кастиля Ла Манча, следва в Университета на Мурсия, защитава докторат с дисертация за поезията на Х. Л. Борхес („Поезията на логоса“. Мурсия, 1992), от 1990 г. преподава латиноамериканска литература във Филологическия факултет и завежда катедрата от 2004 г.

Поетическата му траектория започва в 1993 г. с *От безсмъртните колари*, стихосбирка, където си поставя задачата за преразглеждане концепцията за любовното послание с исторически персонажи от литературния свят. Книгата е с предговор от Антонио Колинас. Втората му стихосбирка *Партитурата* се появява през 2001 г. в издателство „Витрувио“. Пространна сбирка, разделена на седем секции, в нея преобладава лирическото пресъздаване на духовна траектория, привлечена по начина на музикалната партитура. През 2003 г. издателство „Вербум“ отпечатва *Полегатата душа*, публикувана и на италиански през 2008 г. от „Леванте Едитори“, с предговор от Габриеле Морели. Френският превод е през 2010 г., в издателство „Едитионс дю Пакебо“.

Поетическото творчество на Сервера присъства в различни антологии на съвременна испанистична поезия, като *Епитафия на огъня* (2006), където споделя пространство с аржентински, мексикански, чилийски и испански поети, под крилото на Хосе Емилио Пачеко. През 2008 г. се появява в антологията *Различни животни*, на мексикански, аржентински и испански поети, родени през шестдесетте години, както и в антологията на френски *Инуити в джунглата, брой 1*, на 25 испански поети.

Vicente Cervera Salinas ha nacido en la ciudad manchega de Albacete (España), estudió en la Universidad de Murcia y se doctoró con una tesis sobre la poesía de Jorge Luis Borges (*La poesía del “logos”*. Murcia: V Centenario, 1992), y desde 1990 es profesor de literatura hispano-americana en su Facultad de Letras, consiguiendo la Cátedra en dicha especialidad en el año 2004.

Su trayectoria poética se inicia en 1993 con *De aurigas inmortales*, poemario donde plantea la revisión del concepto de epístola amorosa con personajes históricos del mundo literario. La obra fue prologada por Antonio Colinas. Su segundo poemario aparece en 2001, fue publicado por Vitruvio, y recibió el título de *La partitura*. Un poemario extenso, dividido en siete secciones, y en el que predomina la recreación lírica de una trayectoria espiritual atraída a modo de partitura musical. En 2003 la editorial Verbum stampa *El alma oblicua*. El poemario ha sido traducido al italiano y editado en 2008 por Levante Editori, *L'anima obliqua*, con prólogo de Gabriele Morelli. La traducción francesa, *L'âme oblique*, aparece en 2010, bajo el sello francés Editions du Paquebot.

La obra poética de Cervera figura en diversas Antologías de poesía hispánica contemporánea, como es *Epitafio del fuego*, obra editada en 2006, donde comparte espacio con poetas argentinos, mexicanos, chilenos y españoles, auspiciados por José Emilio Pacheco. En 2008 apareció en una antología de poetas mexicanos, argentinos y españoles nacidos en la década de los años sesenta, *Animales distintos*, así como en una antología de 25 poetas españoles traducidos al francés, *Inuits dans la jungle, nº 1*.

Из *Партитурата* (2001)

ПЕТДЕСЕТ ПРОЦЕНТА

Обичам Марсел Пруст, но също
Достоевски.
Обяснявам ясно и с пламенност,
макар светлината на друг смисъл да ме
унася и погубва.
Когато пея, един ангел ме увещава
и ме закриля.
Но, внезапно, пея фалшиво
и остава домът бездушен и примитивен.
Дързост не ми липсва,
но обезлиствам очаквания с търпението
на капитан Ахав, на убиеца и кита.
Вечен зрител, стъпалата ме изгарят.
Винаги на крачка да дам тон за
„гаудеамос“,
събуждам се преди да съм заспал
и танцувам до зазоряване,
когато юношата издъхва върху леглото
на силите си.

Да бълнувам е моята страст,
и моята страст се подслонява,
картезианска, в бълнуванията
и ги конкретизира в благоразумие.
Търся кубисткия профил, да плени
косия поглед и този от камък,
тъй като яздя безгръбначния жребец.

De *La partitura* (2001)

CINCUENTA POR CIENTO

Amo a Marcel Proust, pero también a
Dostoievski.
Explico con rigor y con vehemencia,
aunque la luz de otra razón me
desvaríe y pierda.
Cuando canto, un ángel me persuade
y me protege.
Mas, de repente, desafino
y queda el solar desalmado y primitivo.
Audacia no me falta,
pero deshojo esperas con la paciencia
del capitán Ahab, del asesino y la ballena.
Eterno espectador, las gradas me quemán.
Siempre a un paso de entonar el
“gaudeamus”,
despierto antes de haber dormido
y bailo hasta la madrugada,
cuando el adolescente expira sobre el lecho
de sus fuerzas.

Delirar es mi pasión,
y mi pasión se acoge, cartesiana, a los
delirios
y los concreta en sensatez.
Busco el perfil cubista que aprisione
la mirada oblicua y la de piedra,
pues cabalgo sobre el potro invertebrado.

Винаги към псалм на тамяна,
на пожара с едно само дръвце,
на стигмата на едно поражение.
Не трябва да бъде алчен, а доверен
ентузиазмът ми. Трябва да обагрят дима
и пренебрегна възвишената математика
и порочната. Нелегалната целувка
замръзва сред дрехите ми
и страдам от наслада в сластолюбието,
и стряскам понятията за треперене,
и ги обагрям като роби или пленници.
Новак във влаги. Стар вече
от солидност, така се виждам.
На петдесет процента от сметките си.
На петдесет, вече го виждате, съответстват
моите сили.

МИМОЛЕТНОТО

Защо е мисълта ми враг на незабавното?
Защо се отлагат безпокойствата, задръстват
се сънищата и бягат, оплита се злощастно
движението, внезапно запада действието,
дъхът ми се потапя в олтара, където се
обожават подценявани богове? Защо
натрупват очите ми захранването
най-далечно,
не щастието от сега, което днес е,
и е доловима форма, нежна, мимолетна,
живо съкровище в изкушения потир,
свеж клонак сред въздуха, който съм
и усещам, ясна и дръзка дума?
Защо е мисълта ми неприятел?

Siempre a un salmo del incienso,
del incendio a un solo leño,
del estigma a una derrota.
No ha de ser voraz, sino certero
mi entusiasmo. Y he de pintar el humo
y omitir la matemática sublime
y la perversa. El beso clandestino
se congela entre mi ropa
y adolezco de placer en la lujuria
y estremezco los conceptos de temblor,
y los tiño como esclavos o cautivos.
Principiante en humidades. Viejo ya
de solidez, así me veo.
Al cincuenta por ciento de mis cuentas.
Al cincuenta, ya lo veis, cuadran
mis fuerzas.

LO FUGAZ

¿Por qué es enemigo mi pensamiento
de lo inmediato? ¿Por qué se demoran
las inquietudes, los sueños se atoran
y huyen, se traba infausto el movimiento,
súbita declina la acción, mi aliento
se sume en el altar donde se adoran
dioses postergados? ¿Por qué atesoran
mis ojos el más lejano alimento
y no la dicha del ahora que es hoy
y es forma palpable, tierna y fugaz,
tesoro vivo en el cáliz que tienta,
enramada fresca en el aire que soy
y siento, palabra clara y audaz?
¿Por qué es enemigo mi pensamiento?

КЪДЕТО МИСЛЯ

Понякога бих искал
да не продължа да мисля,
за да престанеш да разчиташ
съкровеността ми
и да действаш според своя
прочит, сменяйки местата
на нещата и на знаците.
Да се оставя на едно инертно
настояще, където да отстъпи
до изтощение
твоята покорна хегемония.
Без оръжието на мислите ми,
превит и сломен,
би престанал да се бориш.

Но тогава бих желал
ти никога, изобщо
да не престанеш да четеш
кабалите и размислите ми,
за да имаш във всеки
момент пролука
да навлезеш в мене
и да ме преследваш,
и да планираш нови заплахи
и стратегии,
където живея и гина,
но най-вече
и преди всичко,
където мисля.

DONDE PIENSO

A veces quisiera
no seguir pensando
para que dejaras de leer
mi intimidad
y actuar a partir de tu
lectura, cambiando de lugar
las piezas y las pruebas.
Abandonarme a un presente
inerte, donde cediera
hasta la inanidad
tu obediente hegemonía.
Sin el arma de mis pensamientos,
doblegado y rendido,
dejarías de luchar.

Pero entonces quisiera
que nunca, que jamás
dejases de leer
mis cábalas ni mis cavilaciones,
para que en cualquier momento
tuvieras un resquicio
para adentrarte en mí
y perseguirme
y trazarme nuevos retos
y estrategias
donde vivo y fenezco,
pero sobre todo
y ante todo,
donde pienso.

КЪМ РАВИНА

Твърди Талмудът:

„Не през всички дни се случва чудо.“

Аз добавям:

Случи ли се,

то прониква тъй във всяка

аура, която обитаваш,

че излиза невъзможно да не видиш

във всеки населващ те ден

ново и едно и също чудо.

Из *Полегатата душа* (2003)

ВИЕНСКИЯТ ПРЪСТЕН

Окръжава пръстен сърцето на Виена.

Атланти го поддържат и Кариатиди

закрият биенето му. Отлъчен,

разхождащият се не долавя

равновесието на върховните сили, които,

далечни, дават смисъл

на нетрайните му стъпки.

Друго време ще предостави

устойчивост и надеждност на несъзнатото

му бродене. Ще долови контури,

очертани там, където вижда днес

само размит профил; отражение, по

прозрачните стъкла;

блясък на кръст, в кръстопътния друм,

и, обикалящ безименния си пръст, в

тълпата, самотно същество

ще обкръжи с огнена връв

пръстена, който допълва фигурата му.

AL RABINO

Reza el Talmud:

“No todos los días sucede un milagro.”

Yo añadido:

Cuando sucede,

se filtra de tal modo en cada una

de las auras que habitas,

que imposible resulta no ver

en cada día que te habita

un nuevo y un mismo milagro.

De *El alma oblicua* (2003)

EL ANILLO VIENÉS

Circunda un anillo el corazón de Viena.

Atlantes lo sostienen y Cariátides

cobijan sus latidos. Ausente,

el paseante no percibe el equilibrio

de las fuerzas soberanas que,

remotas, dan sentido

a sus pasos fugitivos.

Otro tiempo otorgará

fijeza y solidez a su inconsciente

deambular. Percibirá contornos

definidos donde hoy sólo ve un perfil

difuminado; reflejo, en los

cristales transparentes;

brillo de cruz, en el camino encrucijado,

y, rodeando su anular, entre la

muchedumbre, un solo ser

circundará con cingulo de fuego

el anillo que completa su figura.

УСТНИТЕ ТИ ОТ КАМЪК

Снизходителен съм към чудото.
Прегръдката на липата и твоите
устни от камък. Извехтелият
мрамор бе така въплътен
от нов завършек,
и по моите устни се задържа един
наслаждащ вкус, неопознат
преди: еротичният допир
на времето. Дървесината като
гавирана кожа. И гигантският
бюст, лабилна област на всички
тайни, които откри волята ми.
Снизходителен съм към формата ти.
Смениха се за едно ние,
невъобразено никога, скулптираните
строгости и изваяните
целувки. На върха на моите
пръсти претеглих жарките линии,
които артист моделира. Изрисувах
мраморната ти кожа под пламнали
върхчета на пръсти. Пространството
стана допир. Кората си възвърна
битието: беше нежен и подвижен
ствол. Привидната хладина
на материята преобрази непрозирната
си утроба и бе полупрозрачна
в моите ръце. Отстъпи
на щастието да ме посети. Креп-
ката ласка на липата и,
от жив камък, устните ти.

Превод от испански: Рада Панчовска

TUS LABIOS DE PIEDRA

Condescendí el misterio.
El abrazo del tilo y tus
labios de piedra. El mármol
vetusto fue así encarnado
por un término nuevo,
y en los míos se retuvo un
sabor delicioso, nunca antes
conocido: el roce erótico
del tiempo. La madera como
piel grabada. Y el busto
colosal, recinto lábil de todos
los secretos, que abrió mi voluntad.
Condescendí a tu forma.
Se mudaron para un nosotros
jamás imaginado los rigores
esculpidos y los besos
tallados. Al filo de mis
dedos, sopesé las líneas cálidas
que un artista modeló. Dibujé
tu piel marmórea bajo
yemas encendidas. El espacio
se hizo tacto. La corteza recobró
su ser: fue un tallo tierno y
movedizo. La aparente frialdad
de la materia transfiguró
su vientre opaco y fue traslúcida
en mis manos. Condescendió
la dicha a visitarme. La
robusta caricia del tilo y
de piedra viva, tus labios.

Traducción al búlgaro: Rada Panchovska